

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoPr/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513203042
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2513203042.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačej a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobcu: Ing. T. C., nar. XX. G. XXXX, bytom W. - F., P. XXX/XXX, zast. advokátom: JUDr. Erik Končok, Bratislava, Ivánska cesta 30/B, proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo Dolné Otrokovce, Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8, IČO: 00 208 035, zast. splnomocnenkyňou: ius aegis s. r. o., Bratislava, Ferienčíkova 7, IČO: 36 857 203, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 9. januára 2014, č. k. 10Cpr/3/2013-156, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,46 eur titulom trov právneho zastúpenia do rúk jeho advokáta do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, ktorý bol založený pracovnou zmluvou uzavretou medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom dňa 2. mája 2006, ktoré skončenie pracovného pomeru bolo vykonané výpoveďou zo dňa 20. augusta 2012 je neplatné a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do rúk jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 488,70 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti prvostupňového rozsudku. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 15, § 38 ods. 1 a 4, § 64 ods. 1 písm. a), § 77, a § 79 ods. 1 Zákonníka práce, keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci konania boli v pracovnoprávnom vzťahu od 2.5.2006, žalobca ako zamestnanec a žalovaný ako zamestnávateľ, pričom žalobca bol od 20.6.2012 doma z dôvodu prekážok v práci na strane zamestnávateľa (žalovaného). Dňa 17.9.2012 (pondelok) žalobca navštívil svojho lekára, ktorý ho uznal práceneschopným od 14.9.2012, keďže zdravotné problémy mal od piatka a cez víkend telefonoval o chorobe s obvodným lekárom. Práceneschopný bol do 30.9.2012. Za prvých 10 dní trvania práceneschopnosti zaplatil žalovaný v septembri 2012 žalobcovi náhradu mzdy a Sociálna poisťovňa mu vyplácala nemocenské v období od 24.9.2012 do 30.9.2012. Žalovaný mal doručiť žalobcovi v auguste 2012 výpoveď fikciou (žalobca ju mal odmietnuť prevziať), preto súd prvého stupňa vyhodnocoval úkony urobené Ing. R. (zástupca žalovaného) a žalobcom pri osobnom stretnutí. Zhodným tvrdením účastníkov mal preukázané, že žalovaný v zastúpení Ing. R. za účasti ďalších dvoch osôb osobne navštívil žalobcu, pričom nebolo podstatné, či došlo k ich stretnutiu dňa 21.8 alebo 30.8.2012, lebo v prípade unesenia dôkazu žalovaným ohľadom doručenia výpovede fikciou by výpovedná doba začala plynúť v oboch prípadoch od 1.9.2012. Prvostupňový súd mal preukázané, že pri osobnom stretnutí žalovaný (konkrétne Ing. R.) ponúkol žalobcovi dohodu o skončení pracovného pomeru, pričom žalobca sa vyjadril, aby mu listiny poslali poštou, pretože osobne nič preberať nebude. Ing. R. prišiel za žalobcom primárne s ponukou dohody

a následne mu už neoznámil, že mu doručuje výpoveď, ale len konštatoval, nech to považuje za doručenie výpovede. Čiže tu absentoval prvotný úkon žalobcu a to vyslovenie že „doručuje výpoveď“. Ak žalovaný neoznámil žalobcovi, že mu doručuje výpoveď, žalobca nemal dôvod odmietat' prevziať výpoveď (čím by vznikla fikcia doručenia v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce) s odkazom na doručovanie poštou. Súd prvého stupňa pri svojich záveroch prihliadal i na výpovede svedkov privolaných žalovaným k doručovaniu. Vyjadrenie Ing. R., aby „to považoval (žalobca) za doručenie výpovede“ v súvislosti opísanými skutkovými okolnosťami stretnutia bolo nedostatočné, neurčité a neprejavujúce vôľu doručovať výpoveď. Prvostupňový súd skúmal určitosť a zrozumiteľnosť úkonov urobených účastníkmi pri stretnutí a vzhľadom na odvolanie sa žalobcu na ustanovenie § 15 Zákonníka práce vychádzal zo všeobecnej teórie práva, že právne následky možno spájať len s takým úkonom, ktorý má určité zákonom požadované náležitosti medzi ktoré v pracovnom práve patria: náležitosti prejavu vôle, náležitosti subjektu, náležitosti vôle, náležitosti právneho úkonu ako celku. Samotný prejav vôle konajúceho subjektu (účastníkov) musí byť z formálneho hľadiska zrozumiteľný a z obsahového hľadiska určitý. Nezrozumiteľnosť prejavu vôle spočíva predovšetkým v nedostatkoch vo vyjadrovaní a neurčitosti prejavu vôle sa prejavuje najmä ako obsahový nedostatok prejavu vôle. Nezrozumiteľný alebo neurčitý prejav vôle je v pracovnom práve posudzovaný ako neplatný. Právne úkony ako prejavy vôle sa môžu uskutočňovať konaním alebo opomenutím, môžu sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť. Za opomenutie je nutné považovať nečinnosť, resp. neoznámenie úkonu, ktorý sa robí. (V tomto konkrétnom prípade má na mysli súd „nepovedanie jasne, že doručuje výpoveď“). Na podporu záverov, že nedošlo k doručeniu výpovede v auguste 2012 poukázal prvostupňový súd na list žalovaného zo 7.1.2013 adresovaný žalobcovi, v ktorom sám žalovaný spomína „pokús“ o osobné doručenie výpovedí Ing. R. koncom augusta 2012 z čoho vyplýva, že samotný žalovaný pri písaní listu zo 7.1.2013 osobné stretnutie v auguste 2012 označil len za pokús na viac, keď žalobcu 31.12.2012, odhlásil v zdravotnej poisťovni, Sociálnej poisťovni k 31.12.2012 a tento dátum uviedol i v zápočtovom liste pre žalobcu. Zo všetkých skutočností dospel prvostupňový súd k záveru, že v auguste 2012 nebola výpoveď žalobcovi doručená pri osobnom stretnutí s Ing. R. a to ani formou fikcie v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce a žalobca prevzal výpoveď doručovanú poštou až dňa 18.9.2012, preto výpovedná doba začala plynúť až od 1.10.2012 a uplynula 31.12.2012. Žalobca podal návrh na súd 28.2.2013, t.j. v zákonnej lehote v zmysle § 77 Zákonníka práce. Vyporiadal sa aj s predbežnou otázkou týkajúcou sa ochrannej doby v zmysle § 64 ods. 1 písm. a) ZP pri doručení výpovede žalobcovi poštou, kde mal preukázané, že žalobca bol uznaný práceneschopným od 14.9.2012, pričom mu žalovaný zaplatil za prvých 10 dní trvania práceneschopnosti v septembri 2012 náhradu mzdy a od 24.9.2012 do 30.9.2012 mu nemocenské vyplácala Sociálna poisťovňa, t.z., že žalovaný akceptoval práceneschopnosť žalobcu už od 14.9.2012 a nie od 17.9.2012, ako to tvrdil. V tomto smere poukázal i na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 1954/2000 zo dňa 20.8.2001 (nie je významnou skutočnosť, že lekár dodatočne so spätnou účinnosťou uznal zamestnanca práceneschopným so skorším dátumom). Z uvedených skutočností vyplýva, že v čase doručenia výpovede žalobcovi poštou bol žalobca už práceneschopný, preto jeho návrh bol podaný dôvodne, keďže výpoveď zo dňa 20.8.2012 je v zmysle §64 ods. 1 písm. a) ZP neplatnou.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá v celom rozsahu a žalobcovi bude uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu trov konania. Uviedol, že súd prvého stupňa právne a fakticky pochybil, keď považoval doručenie výpovede žalobcovi 30.8.2012 za neúčinné a naopak keď považoval prevzatie zásielky dňa 18.9.2012 za účinné a teda uvedený deň za deň, ktorý mu bola doručená výpoveď, pričom ignoroval skutočnosť, že on (zamestnávateľ) nevedel o žalobcovej práceneschopnosti, pretože žalobca si nesplnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 144 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, keď mu práceneschopnosť neoznámil.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 81,46 eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania

(§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 10Cpr/3/2013 je určenie, že skončenie pracovného pomeru založeného medzi žalobcom a žalovaným pracovnou zmluvou zo dňa 2.5.2006, ktoré skončenie pracovného pomeru bolo realizované výpoveďou zo dňa 20. augusta 2012, je neplatné.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe vyhovie a žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 488,70 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods.2 písm. d/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p.. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, prípadne právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Niet žiadneho dôvodu nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvého stupňa pojatou ním do odôvodnenia napádaného rozsudku a podporujúcou nim zvolený spôsob rozhodnutia. Vzhľadom k aktuálnej úprave procesného práva by tak v zásade odvolaciemu súdu postačovalo i len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa a odvolanie sa na ne, prvá časť ustanovenia (§ 219 ods. 2 O.s.p.), ale pre úplnosť a tiež nevyhnutnosť vyporiadania sa s námietkami z odvolania žalovaného sa potom žiada ešte stručne doplniť (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) nasledovné:

Súd prvého stupňa správne zameral dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a v súvislosti s preukazovaním doručenia výpovede z pracovného pomeru do miesta kde mu žalovaný osobne túto doručoval poukázal aj na článok 2 Zákonníka práce z ktorého vyplýva, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu, preto aj výkon práva, ktorý sa realizuje nie za účelom dosiahnutia výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom treba považovať za chybný výkon práva. Ak preto mala byť výpoveď doručovaná žalobcovi do miesta kde mal byť zastihnuteľný za okolností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa, je treba jednoznačne konštatovať, že takéto konanie žalovaného vo vzťahu k jeho zamestnancovi (žalobcovi) bolo konaním formálnym majúcim za cieľ naplniť len ust. § 61 ods. 1 Zákonníka práce a to, že výpoveď, ako jednostranný právny úkon sa musí doručiť, pretože inak by bola neplatná. K námietke týkajúcej sa ochrannej doby a to, že konanie žalobcu v súvislosti s jeho práceneschopnosťou je potrebné vyhodnotiť ako účelové, keďže nebol vôbec chorý, je potrebné uviesť, že vyhodnotiť zdravotný stav žalobcu mohol jedine ošetrojúci lekár, ktorý dňa 17.8.2012 rozhodol o práceneschopnosti žalobcu a preto od uvedeného dátumu začala plynúť aj ochranná doba a to bez ohľadu na to, že ho za neschopného výkonu práce uznal už od 14.8.2012. Na margo uvedeného odvolací

súd poukazuje na to, že len za predpokladu zneužitia oprávnenia ošetrojúceho lekára, ktorý by uznal žalobcu za neschopného výkonu práce napriek tomu, že na to nebol dôvod, bolo by možné uvažovať o polemike žalovaného týkajúcej sa zdravotného stavu žalobcu, ktorá by vylučovala aplikáciu ochrannej doby, avšak pokiaľ nebol preukázaný opak, je potrebné vychádzať zo stavu v čase vyhlásenia rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď prvostupňový súd správne podľa § 142 ods. 1 O.s.p. rozhodol i o trovách konania a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 81,46 eur titulom trov právneho zastúpenia s nasledujúcou špecifikáciou: 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 60,07 eur, režijný paušál vo výške 7,81 eur a 20%-ná daň z pridanej hodnoty 13,58 eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd žalovanému uložil zaplatiť priznanú náhradu trov konania advokátovi žalobcu.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.